

lesz, mint ezelőtt 80 vagy 100 évvel, hogy csoportokat, klubokat, meg népköröket, meg nem tudom milyen művészeti együtteseket csinálunk, hanem ez valószínűleg sokkal szakszerűbb lesz. Távköztatást fognak csinálni, kis csoportok alakulnak ki, amiről az előbb beszéltem a nyelvtanulás, a természetgyógyászat kapcsán. Az értelmiségiek segítő kezet nyújtanak majd a többségnek – akiket nem nevezhetünk folyamatosan tanuló állampolgárnak –, s akkor a felnőttoktatás a civil szférában megerősödik. De

ennek a módszerei már nem a régié, hogy összegyűlünk klubban. Mert már itt az Internet, ezt komputeren keresztül tesszük, de ez nagyon homályos előttem. Érzem, hogy előbb az egész országnak kell megmozdulnia böcsületesen, és nem politikával foglalkoznia, mert az semmit nem ér, hanem önmagával a gazdasággal. És most visszatérek oda, a gyermekei holnapjával kell elsősorban foglalkoznia, és nem mindenféle buta vitákkal, amit a média gerjeszt.

MAGYAR ÁDÁM INTERJÚJA HÓDOSSY ILDIKÓ NYUGDÍJAS TANULÓVAL

A Civil Rádió felvétele

– *Hódosy Ildikó a lelkekre kötötte, hogy úgy mutassam be, mint nyugdíjas főiskolai hallgatót. Mit jelent pontosan ez a furcsa összetétel?*

– Azt, hogy Tatán működik 15 esztendeje egy olyan iskola, amelyik csak nyugdíjasokat tanít. Ez azt jelenti, hogy nyugdíjasok vállalkoztak arra, hogy hetente egyszer összejönnek, és egy komoly előadó előadásait meghallgatják komoly témákban.

– *Ez 15 éve működik?*

– Igen, 15 éve működik már. Lehet tanulni történelmet, magyart, nyelvet, irodalmat, filozófiát, biológiát, földtant, lehet tanulni geológiát, művészettörténetet. Nagyon sok mindent tanultunk ez alatt az idő alatt.

– *Ez tényleg úgy zajlik, mint egy tanóra? Tehát egy ilyen folyamata van a tanulásnak?*

– Igen. Ez október 14-étől indul az idén is, ekkor az egyetemes történelmet folytatjuk, az előző tanévnek ez volt a tantárgya, amely kezdődött az újkorig tartó idővel, tehát a római birodalomtól az újkorig, és most folytatjuk az újkornál.

– *Vannak-e vizsgák?*

– Vizsgázni nem kell, de szakdolgozatot kívánnak meg tőlünk, a hallgatóktól. Nem kötelező, de jó néven veszi az előadónk. Mert akkor látja, hogy a hallottak alapján bennünk mi született meg.

– *A 15 év alatt hányan vettek ebben részt?*

– Általában negyven hallgatója van ennek az előadás-sorozatnak. Szinte ugyanazok, de hol bővül, hol kevesebb a létszám, attól függően, hogy mi a tantárgy. Az előző évben pl. néprajzot tanultunk, ennek kevesebb volt a hallgatója. A történelmet viszont folyamatosan negyvenen hallgattuk.

– *Hogyan zajlik egy óra? Ezek óra keretben működnek?*

– Igen, pont olyan, hétfőn du. 2 órakor elkezdődik, 50-kor van 10 perc szünet, utána folytatódik és 4 óráig tart, minden hétfőn délután.

– *Mi az, amiért emnyi nyugdíjas összegyűlik, és tanul? Miért tanulnak?*

– Először is, az előadások témája általuk kiválasztott. Minden esztendő végén meghatározzuk, hogy milyen tantárgyat szeretnénk, milyen témát szeretnénk hallani. Ennek az előadóját megtalálják, és ennek az előadónak a személyisége, a varázsa tartja ott az embereket. A téma természetesen, de az előadó varázsa nagyon fontos.

– *Miért van igény arra a nyugdíjasokban, hogy tanuljanak?*

– Szükségét érzik annak, hogy a szürkeállományukat ne pihentessék, lustálkodva, hanem megmozgassák. Majdnem mindenkinek vannak unokái, ezeknek a segítségére tudnak lenni, amikor ezeket a tárgyakat felelevenítik az emlékezetükben.

– *Ön hol kezdte a tanulást, még amikor kötelező volt?*

– Az elemi iskolát azt Vasszentmihályon kezdtem el, Vas megyének a szélén lévő kis falucskában. Innen Szentgotthárdra kerültem, majd Oroszlányban tanultam egészen az általános iskola bevégezéséig. Aztán Tatabányára jártam gimnáziumba, ott érettségiztem a Rákosi Mátyás gimnáziumban, ami aztán később Árpád gimnázium lett. Ezt követően ápolónőképzőbe jártam Tatabányán a Megyei Kórházban. Ez egy különleges képzés volt, mert ezt munka mellett végeztük. Ez volt az első olyan középkader képzés az országban, amikor munka mellett érettségizteteket foglalkoztattak. Ezt követően aztán röntgen asszisztens lett belőlem, és ennek a végzettségnek köszönhetően 33 évig dolgoztam az egészségügyben, és onnan mentem nyugdíjba.

– *Van-e valami különbség abban, hogy valaki kötelezően tanul, mert muszáj, vagy tanul a saját örömeire?*

– Nagyon nagy különbség van. Itt az ember azt tanulja, amire kíváncsi, és nem azt, amit muszáj megtanulni. A muszájt is meg kell tanulni, mert azt aztán, amikor az iskolában dolgoztam, akkor nagyon-nagyon érzékeltem, hogy mit jelent az, ha a gyerekek nem tanulják meg azt, amit kötelező. Ha nem tanulják meg a szorzótabletát, nem tanulnak meg írni-olvasni rendesen. Úgy, hogy a jövőjüket tudják vele megalapozni. Még iskolában is dolgoztam.

– *Volt-e valami előnye annak, hogy tanult folyamatosan?*

– Igen, számomra igen. Én nagyon sok mindennel foglalkoztam a hivatásomon túl, mert én a röntgen asszisztenskedést annak tartottam. Emellett én idegenvezetéssel foglalkozom, emellett masszörködöm. Azon túl a tatabányai Bányász Színpadnak voltam 25 évig a tagja, addig, amíg működött. És attól fogva is szoros barátságban vagyok az irodalommal.

– *Úgy hallottam rádiózott is.*

– Igen, a rádiózás is beletartozott. Annak idején, amikor a tatabányai Radír Rádió elindult, annak a kezdeti adásaiban részt vettem.

– *Tehát ennyi sok mindenre használható, ha nem is feltétlenül a tanulás, de az, hogy valaki ott van, és aktív, és ami jön, azt magára ragasztja.*

– Feltétlenül. Helyismerettel rendelkezni, az egy fantasztikus dolog. Ha az ember valahova elutazott, és azt

megnézte, akkor elkezdi utána kutatni, hogy Istenem, ott vajon még található-e valami különlegesség. És mindig talállok valami újat, akárhányszor elmegyek Magyarország gyönyörű tájaira.

– *Ezen a rendezvényen mit talált, ami tetszik Önnek?*

– Azt, hogy az embereket felhívják arra, hogy tanuljanak. Azt tapasztalja vén fejjel az ember gyereke, hogy az ifjúságnak azt mondják, hogy ne tanulj, nem érdemes. De igen is, érdemes tanulni. Mindig, mindenből lehet valami hasznot húzni. Akármit tanult meg az ember, akár főzni, akár gyereket nevelni, ebbe mindegyikbe beletartozik a tanulás is. Nemcsak számítógépen lehet dolgozni, hanem egyéb munkák is vannak, amiket meg kell tanulni. Akár kézművesség az, akár szellemi munka, de meg kell tanulni a csínját-bínját, mert anélkül nem tud csinálni semmit.

– Köszönöm.

TÓTH ZSÓKA

„TANULNAK A SZÜLEIM !”

A Magyar Művelődési Intézet pályázata

A Magyar Művelődési Intézet – mint a Művelődés hete – a tanulás ünnepe rendezvénysorozat egyik fő szervezője és rendezője – pályázatot hirdetett a nyáron „Tanulnak a szüleim !” címmel. Arra voltunk kíváncsiak, vajon a család hogyan éli meg a nagyobb, vagy még nagyobb leterheltséget, a sok esetben feszültségekkel járó vizsgaidőszakokat, hogyan élik és értékelik a gyerekek azt, hogy éppen a tanulás, a szülők tanulása vonja el a játéktól, beszélgetésektől, a velük való törődéstől anyut, aput. Mennyire értik a tanulás felnőttkori szükségességét, hogyan adják át a szülők ennek fontosságát, nem csak a nehézségeit, sok esetben szorongásait, hanem, ha van, ha megélik, örömét is. Tanulnak-e együtt, vannak-e technikáik arra, hogy a nehezebb időszakokat átvészeljék, ünnepelnek-e közösen egy-egy jól sikerült vizsga után, érezhető-e a gyerekek számára szüleik tanulásának eredménye, miben mutatkozik ez meg, anyagiakban elsősorban, vagy a tudás megbecsülésének más módján?

Az élethosszig tartó tanulás fontosságát a szülők példáján tanulhatják meg a gyerekek, mégpedig azzal, hogy látják, boldogulnak a szüleik, hogy mindig van megoldás a nehézségekre, hogy a tanulás megkönnyíti a világban való tájékozódást, hogy tudással kapcsolatokat építhetünk és nyaralni is elmehetünk, ha értékelik a megszerzett tudást. Legalábbis így lenne jó.

Nagy kérdés volt, hogy a nyár kellős közepén miképpen érhetjük el a gyerekeket, honnan értesülhetnek a pályázat lehetőségéről. Országos hetilapunk, a Nők Lapja gyermekeknek szóló rovata vitte a hírt, szeptember közepére várjuk az írásokat. Hála a figyelmes pedagógusoknak, akik látva a felhívást, szeptember első napjaiban felhív-

ták a gyerekek figyelmét a határidőre, a lehetőségre, de voltak, akik maguk fedezték föl és küldték el gondolataikat. Így vehettük kézbe, olvashattuk a közel ötven fogalmazást, amelyből csupán kettő érkezett Budapestről.

Tanulságos és figyelemfelkeltő, sőt egy-két esetben megrendítő írást olvashattunk. Ritkábban vidámsággal, igazi, tanulás hozta családi ünneppel is megismerkedhettünk.

Amit kivétel nélkül minden levél tartalmazott, az a hiány, a gyerekekre fordítható idő hiánya, a játék, a beszélgetés, a velük való együttléti hiánya, amit csak részben old, ha old egyáltalán a sikeres vizsga okozta öröm. Amiben nem is az eredmény a fontos, hanem, hogy ha sikeres a vizsga, akkor végre vége van. És ezután egy „normális család leszünk”, ahogyan fogalmazta egy kislány.

Ezen a pályázaton nem versenyt ígértünk, nem voltak helyezettek, könyvjutalmak viszont igen, és műsor is, amelyben a Táltos csikó elevenedett meg a MÉG Színház előadásában.

Osztályközösségek is jelentkeztek, azt írták le – nyilván osztályfőnöki óra keretében előzetesen beszélgetve is a felnőttek tanulásáról –, hogyan gondolkodnak a véget nem érő tanulásról, akkor, amikor a mindennapi iskolai feladatok súlyát – szó szerint – is alig várják, hogy hétvégén letegyék.

Mire is volt jó ez a pályázat ?

Először is kiderült, hogy a gyerekeknek van véleménye szüleik tanulásáról. Megélik, többnyire nehezen, a tanulás időszakát. Aggódnak és átélik – saját világuk példája alapján – szüleik vizsga előtti szorongásait, félnak és féltik őket, ne legyenek betegek a stressz látható jegeitől.